

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/166/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.37.741/2025/2. számú végzésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A dr. Dora Márta ügyvéd által képviselt indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Kfv.I.37.741/2025/2. számú végzése, a Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú ítélete, valamint Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal Kecskeméti Járási Hivatala BK-05/NEO/00539-5/2025. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint a kiskorú indítványozó (alapügyben felperes) törvényes képviselője útján 2025. január 31. napján MMR és DTap életkorhoz kötött kötelező védőoltás alóli mentesítésre irányuló kérelmet terjesztett elő, amelyhez a kezelőorvos szakvéleményét nem csatolta. Az alapügyben alperes Bács-Kiskun Vármegyei Kormányhivatal Kecskeméti Járási Hivatala hiánypótlási felhívására az indítványozó továbbra sem csatolta a kezelőorvosi szakvéleményt, azonban 2025. március 3. napján benyújtott kérelmében a kezelőorvosi szakvélemény beszerzéséig kérte az eljárás szünetelését. Az alperes felhívta az indítványozót a kezelőorvos házi gyermekorvos és iskolaorvos nyilatkozata csatolására, melyben az eljárás szünetelését kéri, illetve amennyiben az indítványozónak további kezelőorvosa van, annak nyilatkozatát is kérte csatolni. Az indítványozó a hiánypótlási felhívásokban foglaltaknak nem tett eleget, ezért az alperes 2025. március 26. napján meghozott BK-05/NEO/00539-5/2025. számú végzésével az indítványozó eljárás szünetelésére irányuló kérelmét – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 44. §-a és 49. § (1) bekezdése alapján – visszautasította. A végzés szerint az eljárás szüneteléséhez több ügyfél esetén azok együttes kérelme

szükséges, s az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 58. § (4) bekezdése alapján a mentesítési eljárásban a kezelőorvos külön vizsgálat nélkül ügyfélnek minősül, aki szünetelés iránti kérelmet nem terjesztett elő. Az alperes a szintén 2025. március 26. napján meghozott BK-05/NEO/00539-6/2025. számú végzésével az eljárást az Ákr. 47. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján megszüntette, mivel az indítványozó a hiánypótlási felhívást nem teljesítette.

- [3] Ezt követően az édesanyja által képviselt kiskorú indítványozó bírósághoz fordult a kötelező védőoltás alóli mentesítéssel kapcsolatos ügyében az alperesi végzések felülvizsgálata iránt. Keresetében vitatta a két alperesi végzés jogszerűségét, kérte azok megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, valamint felmerült perköltsége alperes általi megfizetését.
- [4] Az első fokon eljáró Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú jogerős ítéletével a keresetet, mint alaptalant elutasította a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján, mivel az alperes támadott végzései a keresetben megjelölt okokból nem voltak jogszabálysértőek. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Kp 124. § (1) bekezdés *c)* pontja, illetve 124. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül járt el. Ítéletében jogszerűnek minősítette az alperes azon álláspontját, hogy a kezelőorvos ügyféli minőségét a mentesítési eljárásban az Eütv. 58. § (4) bekezdése írja elő. Helytállónak ítélte, hogy az Eütv. 58. § (3) és (3a) bekezdése szerint a mentesítés alapja a beteg meglévő egészségügyi állapota, valamely betegsége, amelynek rosszabbodását idézné elő az adott védőoltás a kezelőorvos véleménye szerint. A jogerős ítélet megállapítása szerint az indítványozó kötelező védőoltás alóli mentesítésre irányuló kérelméből „nemcsak a kötelező alaki kellék, azaz a kezelőorvosi vélemény hiányzott, hanem az az állítás is, hogy a felperes meglévő betegsége, állapota a védőoltást kizárja, vagy az betegségét, egészségi állapotát károsan befolyásolja. Következésképpen a kérelemből az a tény is hiányzott, amire vonatkozóan az alperes egyáltalán bizonyítást tudott volna lefolytatni.” {Lásd: az elsőfokú ítélet [32] bekezdését} Miután a kezelőorvos által adott szakvélemény a kérelemre indult, védőoltás alóli mentesítési eljárásban a kérelemhez csatolandó, törvény által megkövetelt kellék, a jogerős ítélet szerint az „alperes a fentiekre tekintettel helyes jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy hiánypótlásra hívja fel a felperest, melyben konkrétan tájékoztatta a gyermek kezelőorvosa és egyben iskolaorvosa személyéről, illetve arról, hogy a felperes nincs elzárva attól, hogy más szakorvost kezelőorvosként vonjon be az eljárásba” {Lásd: a jogerős ítélet [39] bekezdését}. A jogerős ítélet szerint addig, amíg az indítványozó kötelező védőoltás alóli mentesítésre irányuló kérelmében nem jelöli meg a kezelőorvos személyét, addig kérelme hiányos, érdemben nem bírálható el. A jogerős ítélet szerint az alperes megfelelő jogi következtetést vont le a fentiek alapján azzal is, hogy felhívta a felperest a szünetelés iránti szakorvosi kérelem benyújtására, s a szünetelés tárgyában

a kezelőorvosi kérelem benyújtásának elmaradása miatt az Ákr. 44. §-ának és 49. §-ának jogszerű alkalmazásával hozott visszautasító végzést. Az elsőfokú ítélet szerint továbbá a kezelőorvos szakvéleményének hiányában az Ákr. 47. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján jogszerű volt a mentesítési eljárás megszüntetése is.

- [5] A jogerős ítélettel szemben a jogi képviselővel eljáró indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Kfv.I.37.741/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta. A Kúria végzésében rögzítette, hogy a jogi képviselővel eljáró indítványozó felülvizsgálati kérelmében „a befogadhatósági okokat nem a Kp. hatályos rendelkezése alapján jelölte meg. A felülvizsgálati kérelem tartalma alapján a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)*, *b)* és *c)* pontja körében kifejtett érvek a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontjának *aa)* alpontja, míg a Kp. 118. § (2) bekezdése körében előadottak a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontjának *ad)* alpontja szerinti befogadhatósági okkal azonosíthatóak, így a Kúria ezeket tekintette a fél által megjelölt befogadhatósági okoknak. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve, így a Kúria a felperes által megjelölt, ezt követően a Kp. 118. § (1) bekezdésében szabályozott további befogadhatósági okokat is vizsgálta.” {Lásd: Kúria végzése [16] bekezdését}. Vizsgálata eredményeként a Kúria megállapította, hogy „a felperes felülvizsgálati kérelme kúriai iránymutatást igénylő kérdést nem vetett fel, a rendkívüli jogorvoslati eljárásnak minősülő felülvizsgálati eljárás lefolytatása nem indokolt”, ezért a Kp. 118. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról határozott {Lásd: Kúria végzése [34] bekezdését}.
- [6] Az indítványozó mindezek után fordult az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Az indítványozó – az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására kiegészített alkotmányjogi panasz – szerint az alperes BK-05/NEO/00539-5/2025. számú végzése, a Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú ítélete és a Kúria Kfv.I.37.741/2025/2. számú végzése alaptörvény-ellenes, kérte ezért a megsemmisítésüket. Kiegészített alkotmányjogi panaszában az indítványozó az Alaptörvény II. cikke, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére hivatkozott a támadott döntésekkel összefüggésben.
- [7] Az alkotmányjogi panasz mindenek előtt az alapügyben hozott döntéseket ismerteti, tévesnek tartja azokat és azt állítja, hogy számos jogszabályi rendelkezést sértenek. Az alkotmányjogi panasznak az elsőfokú jogerős ítélet alaptörvény-ellenességével kapcsolatos érvelése az alábbiak szerint foglalható össze.
- [8] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozva elsőként azt kifogásolja, hogy a bíróság „mellőzte a tárgyalás tartását, megfosztva az indítványozót attól a lehetőségtől, hogy álláspontját szóban, közvetlenül a bíróság előtt fejtse ki, illetve reagáljon az ügy érdemét érintő kérdésekre. Ez a körülmény önmagában alkalmas arra, hogy a tisztességes eljárás

egyik alapvető garanciáját kiüresítse.” Állítja továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére hivatkozással a „fegyverek egyenlőségének és a kontradiktórius eljárásnak” a sérelmét is. Az alkotmányjogi panasz szerint a „bíróság az alperes utolsó beadványát csak az ítélettel együtt kézbesítette, amivel ténylegesen megfosztotta az indítványozót attól a lehetőségtől, hogy az abban foglaltakra érdemben reagáljon. Az Alaptörvényből fakadó tisztességes eljárási követelmények értelmében a feleknek biztosítani kell, hogy az eljárás során keletkezett valamennyi releváns iratot megismerjék és azokra észrevételt tehessenek. Ennek hiányában az eljárás nem tekinthető kontradiktóriusnak, és a felek közötti egyensúly megbomlik. A jelen esetben ez a hiányosság különösen súlyos, mert az ítélet meghozatalát közvetlenül megelőző beadványról van szó, amely potenciálisan érdemben befolyásolhatta a döntést.” Az alkotmányjogi panasz szerint továbbá „a tisztességes eljárás további lényegi eleme a bíróság pártatlansága és az elfogulatlan döntéshozatal követelménye” is sérült, mivel „a bíróság nem az alperesi döntés jogszerűségét vizsgálta a kereseti kérelem keretei között, hanem az indítványozó kérelmének tartalmi megalapozottságát, illetve annak motivációját minősítette.” Az alkotmányjogi panasz ennek kapcsán arra hivatkozik, hogy „az eljárás kiegyensúlyozottsága sérül”, ha „a bíróság az egyik fél álláspontját eleve hiteltelennek tekinti”. Az alkotmányjogi panasz szerint „[e]zzel összefüggésben sérült az indokolt bírói döntéshez való jog is. A bíróság nem adott érdemi választ az indítványozó azon lényegi jogi érveire, amelyek az eljárás semmisségére, az ügyféli minőség hibás megállapítására, valamint az eljárás szüneteltetésének jogszerűségére vonatkoztak. A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja azt is, hogy a bíróság a felek által előterjesztett, az ügy érdemére kiható érveket megvizsgálja, és azokra indokolásában reagáljon.” Az alkotmányjogi panasz szerint „a bíróság eljárása nem biztosította az indítványozó számára a tisztességes, pártatlan és kontradiktórius eljárást, továbbá nem nyújtott hatékony jogvédelmet a közigazgatási döntéssel szemben. Ezáltal sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jog, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog.”

- [9] Az alkotmányjogi panasz szerint „a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem elszigetelten jelentkezik, hanem kihat az Alaptörvény II. cikkében biztosított emberi méltósághoz és élethez való jogra, valamint – a kiskorú érintettsége miatt – az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében rögzített gyermeki alapjogokra is. Ezek sérelme az alábbi alkotmányos összefüggések mentén ragadható meg.”
- [10] Az alkotmányjogi panasz szerint a bíróság eljárása az Alaptörvény II. cikkét egyrészt azért sértette, mert „nem biztosította a mentesítési eljárás érdemi bírói kontrollját, ténylegesen elzárta az indítványozót attól a lehetőségtől, hogy a kötelező egészségügyi beavatkozás alóli mentesülés jogszerű feltételeit bíróság vizsgálja felül. Ez különösen súlyos annak fényében, hogy a kötelező védőoltás – még ha közegészségügyi célt szolgál is – az egyén élethez való jogát és a testi integritását

érinti, amely az emberi méltóság egyik legfontosabb aspektusa.” Másrészt az alkotmányjogi panasz azzal érvel, hogy a bíróság „az indítványozó kérelmét nem jogi, hanem értékítéleti alapon minősítette, és azt lényegében ‘indokolatlannak’ vagy meggyőződésen alapulónak tekintette, az indítványozót nem autonóm jogalanyként kezelte, hanem álláspontját eleve diszkvalifikálta. Ez ellentétes az emberi méltóság azon tartalmával, amely megköveteli, hogy az állam – így a bíróság is – az egyént döntései és kérelmei tekintetében komolyan vehető, egyenrangú félként kezelje.”

- [11] Az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmét az alkotmányjogi panasz egyrészt azzal magyarázza, hogy „a bíróság figyelmen kívül hagyta az ügy sajátos körülményeit, különösen azt, hogy a mentesítési kérelem mögött egy speciális pszichés állapot (fóbia, autizmus) áll, amely a gyermek együttműködését az egészségügyi beavatkozással kapcsolatban lényegesen befolyásolja. A gyermek mindenek felett álló érdekének elve megkövetelte volna, hogy a bíróság ezt a körülményt feltárja és értékelje, adott esetben tárgyalás tartásával, bizonyítás lefolytatásával. Ennek hiányában a döntés nem tekinthető a gyermek érdekeit figyelembe vevő mérlegelés eredményének.” Másrészt az alkotmányjogi panasz szerint „a bíróság eljárása nem biztosította azt az eljárási környezetet, amelyben a gyermek helyzete és érdekei megfelelően megjelenhettek volna. A tárgyalás mellőzése, az indítványozó nyilatkozattételi jogának korlátozása, valamint a releváns tények feltárásának elmaradása azt eredményezte, hogy a gyermek egyedi szükségletei nem kerültek a döntéshozatal középpontjába. Ez ellentétes azzal az alkotmányos követelménnyel, hogy a gyermekeket érintő eljárásokban az államnak aktívan kell biztosítania érdekeik érvényesülését.” A bíróság végül „azzal, hogy a kérelmet lényegében megalapozatlannak minősítette anélkül, hogy a mögötte álló egyedi élethelyzetet érdemben vizsgálta volna, figyelmen kívül hagyta a gyermek személyiségének és állapotának sajátosságait. Ez sérti azt az alkotmányos elvet, hogy a gyermek nem kezelhető pusztán általános szabályok alanyaként, hanem egyedi helyzetét figyelembe vevő védelem illeti meg.” Az alkotmányjogi panasz szerint a „bíróság eljárása nem csupán eljárásjogi szempontból volt kifogásolható, hanem azzal, hogy nem biztosított érdemi és egyéniesített jogvédelmet egy egészségügyi beavatkozással összefüggő ügyben, sértette az emberi méltóság lényegi tartalmát és az abból fakadó önrendelkezési jogot. Ezzel párhuzamosan, a kiskorú érintettsége miatt, nem tett eleget a gyermekek fokozott védelmére vonatkozó alkotmányos kötelezettségének sem, mivel az eljárás során nem biztosította a gyermek mindenek felett álló érdekének érvényesülését.”
- [12] Az alkotmányjogi panasz a továbbiakban a Kúria döntését sérelmezi. Kifogásolja, hogy a Kúria „a befogadás visszautasításával elzárta az indítványozót attól, hogy a súlyos eljárási és anyagi jogi jogsértések érdemi vizsgálatra kerüljenek. Ez a döntés a konkrét ügyben azt eredményezte, hogy a Törvényszék eljárásának alapjogi hiányosságai véglegessé váltak, és nem volt olyan bírósági fórum, amely azokat

korrigálhatta volna. Ilyen helyzetben a felülvizsgálat megtagadása már nem tekinthető pusztán az eljárási szabályok alkalmazásának, hanem a tisztességes eljáráshoz való jog kiüresítéséhez vezet.” Emiatt az alkotmányjogi panasz a Kúria döntését az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogba ütközőnek tartja. Az alkotmányjogi panasz szerint továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogot sérti, hogy a Kúria döntése következtében „a jogorvoslati rendszer ténylegesen egyfokúvá vált, mivel a másodfokú bíróság eljárási hibái és érdemi tévedései felett nem valósult meg érdemi kontroll. A Kúria visszautasító döntése így a jogorvoslathoz való jogot formálissá tette, megfosztva azt a tényleges jogvédelmi funkciójától.” Az alkotmányjogi panasz állítja továbbá, hogy „[a]mikor a Kúria anélkül utasítja vissza a felülvizsgálatot, hogy a nyilvánvalóan felmerülő alapjogi aggályokat vizsgálná, akkor hozzájárul ahhoz, hogy az egyén egészségét és testi integritását érintő kérdésekben ne legyen biztosított a hatékony jogvédelem. Ez az emberi méltóság lényeges tartalmát érinti, mivel az: egyént megfosztja attól, hogy saját testi integritásával kapcsolatos kérdésekben érdemi jogi kontroll mellett dönthessen.” Ezért az alkotmányjogi panasz szerint a Kúria döntése „az emberi méltósághoz való jogot (Alaptörvény II. cikk) is sértette.” Végül az alkotmányjogi panasz szerint a „gyermek alapjogainak sérelme [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] a Kúria eljárásában szintén megállapítható. A kiskorú érintettsége miatt az államot – így a bíróságokat is – fokozott kötelezettség terheli a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételére. A Kúriának ezért különös gondossággal kellett volna mérlegelnie, hogy az ügyben felmerülő kérdések – különösen a gyermek egészségi és pszichésállapotára vonatkozó körülmények – indokolják-e az érdemi felülvizsgálatot. A befogadás visszautasítása azonban azt eredményezte, hogy ezek a szempontok egyáltalán nem kerültek vizsgálatra, így a gyermek érdekei nem érvényesülhettek a bírósági eljárás legfelső szintjén sem.”

- [13] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [14] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati

lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A kiskorú indítványozó a sérelmezett jogerős végzéssel zárult ügyben felperes volt, az alapügyben felperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

- [15] 2.2. Az indítványozó panaszában a Kúria felülvizsgálat befogadását megtagadó végzését és a Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú jogerős ítéletét is támadta.
- [16] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható (lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]).
- [17] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozó a Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú ítéletét külön alkotmányjogi panasszal nem támadta, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Szegedi Törvényszék 7.K.700.429/2025/12. számú ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban (lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]).
- [18] Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában az alperes határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is indítványozta. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 27. §-a nem közigazgatási szerv határozatával szemben alkotmányjogi panasz benyújtását nem teszi lehetővé.
- [19] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzéssel szemben az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.
- [20] 2.4. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák. Az Abtv. 27. §-ára alapított, a támadott bírói döntésekkel szemben előterjesztett alkotmányjogi

panasz eleget tesz a határozott kérelem követelményének: az alkotmányjogi panasz megjelöli az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont], valamint indokolást tartalmaz az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét illetően [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme miatt állítja az Alaptörvény II. cikkének, valamint XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmét is, a panasz szerint az előbbi sérelme kihat az utóbbiakra is, így az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasznak megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmével kapcsolatos kifogások körében értékelte a panaszban felhívott másik két alaptörvényi cikk sérelmére vonatkozó indítványi aggályokat is.

- [21] 2.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {ld. pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [22] Az alkotmányjogi panasz szerint az alapügyben sérült az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, mert „a bíróság eljárása nem biztosította az indítványozó számára a tisztességes, pártatlan és kontradiktórius eljárást, továbbá nem nyújtott hatékony jogvédelmet a közigazgatási döntéssel szemben”. Sérelmezi a tárgyalás tartásának mellőzését, az alperesi beadvány indítványozó részére történő késedelmes megküldését, indítványozó kérelmének bírósági minősítését, illetve hiányolja annak bíróság általi megvizsgálását. Kifogásolja továbbá, hogy a Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelme befogadását megtagadta.
- [23] Az alkotmányjogi panaszban által támadott jogerős ítélet leszögezte, hogy az adott „közigazgatási perben a bíróság azt vizsgálja, hogy jogszabálysértő-e a keresettel megtámadott határozat.” {Lásd: a jogerős ítélet [19] bekezdését} A jogerős ítélet rögzíti azt is, hogy a „jelen perben a bíróságnak abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes jogszerűen utasította-e vissza az eljárás szünetelésére irányuló felperesi kérelmet, továbbá szüntette meg a mentesítési eljárást – az oltási szakvélemény benyújtására irányuló – hiánypótlási felhívás nem teljesítése okán.” {Lásd: a jogerős ítélet [22] bekezdését}. Ezt követően a jogerős ítélet az Ákr. és az Eütv. adott ügyre vonatkozó szabályai alkalmazásával, reagálva az indítványozó felperes érveire, megállapítja, hogy „az alperes az Ákr. 44.§-ának és 49. §-ának jogszerű alkalmazásával utasította vissza a felperes eljárás szünetelésére irányuló kérelmét figyelemmel az Ákr. 46. § (1) bekezdés a) pontjára is, annak a kezelőorvosi

kérelem hiányában nem lehetett helyt adni.” {Lásd: a jogerős ítélet [47] indokolási pontját.} A jogerős ítélet megállapítja továbbá, hogy „az alperes – a felperes ügyféli jogait tiszteletben tartva, azokat elősegítve – felhívta a felperest a szakvélemény csatolására, arra megfelelő határidőt biztosított, majd annak eredménytelen elteltét követően az eljárását az Ákr. 47. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogszerűen szüntette meg.” {Lásd: a jogerős ítélet [46] indokolási pontját.} A törvényszék ezért „a felperes alaptalan keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította, mert azt állapította meg, hogy az abban megjelölt okokból az alperes végzései nem jogszabálysértőek.” {Lásd: a jogerős ítélet [50] bekezdését } A törvényszék a Kp. vonatkozó rendelkezései alkalmazásával indokolja, hogy „az ügyben a Kp. 124.§ (2) bekezdés c) pontja, illetve 124. § (5) bekezdés alapján tárgyaláson kívül járt el.” {Lásd: a jogerős ítélet [51] bekezdését}

- [24] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [25] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapított indítványi érvekkel szemben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy a bíróságok jogkörébe tartozó – így nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági – kérdésnek tekinti a releváns jogszabályi rendelkezéseknek az ügyben való megfelelő értelmezését és alkalmazását. Annak megítélése, hogy a meghozott ítélet megfelel a jogszabályoknak, nem része az Alkotmánybíróság vizsgálatának {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [55]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírói döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének megállapíthatóságára {3299/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [19]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvényben biztosított jogok védelme, nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazását felülbírálni, hiszen a bírósági joggyakorlat egységének biztosítása a bíróságok, elsősorban a Kúria feladata

{3119/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [30]; 3017/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint: „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Minderre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelme tekintetében az indítványi kérelem tartalmát illetően arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány valójában nem alkotmányossági problémát tárt fel, hanem az eljáró bíróság jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdéseket vitatott.

- [26] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által garantált jogorvoslathoz való jog sérelmére is hivatkozik, mégpedig az indítványozó felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadó kúriai végzés kapcsán. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét amiatt állította, mert a Kúria érdemben nem vizsgálta az indítványozó felülvizsgálati kérelmét. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében: „A jogorvoslathoz való jog – mint alapvető jog – így csak a rendes jogorvoslatra vonatkozik. Az Alkotmánybíróság álláspontja értelmében a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely nem hozható összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével. Rendkívüli jogorvoslatra (felülvizsgálatra) senkinek sincs az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből levezethető alapjoga” {3002/2025. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [34]; 3404/2025. (XII. 10.) AB végzés, Indokolás [37]}.
- [27] Figyelemmel a fentiekre, az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nem állapítható meg, hogy a közigazgatási perben hozott támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.
- [28] Mivel a fent kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz nem tett eleget a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételének, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. október 13.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró